



VII. De frontposities in Noord-Afrika, april 1941 en eind januari 1942

gaan. Numeriek waren de Britse en de Duits-Italiaanse strijdmachten ongeveer even sterk: beide telden zij tussen de honderd- en honderdtwintigduizend man. De Britten bezaten meer tanks, maar de Duitse tanks waren niet alleen kwalitatief beter doch Rommel hanteerde ze ook veel bekwaamer dan zijn Britse tegenstander die de neiging had, ze in groepen te verdelen in plaats van ze te concentreren op het beslissende punt. Het gevolg was dat Auchinlecks strijdmacht er na weken van soms verwoede strijd wel in slaagde, Tobroek te ontzetten en Rommel vele honderden kilometers terug te werpen maar van een vernietiging van diens leger was geen sprake; begin januari '42 had de Duitse veldheer bij El Agheila stellingen betrokken waarachter hij zijn troepen kon hergroeperen. Hij had ongeveer een derde van zijn strijdmacht verloren en zijn verliezen waren bijna het dubbele geweest van de Britse, maar hij had zijn nederlaag beperkt weten te houden.

Trouwens, nog vóór Auchinleck zijn offensief ingezet had, waren door Hitler enkele besluiten genomen die Rommels positie op korte termijn belangrijk zouden versterken. In september en vooral in oktober hadden de Duits-Italiaanse convooien naar Libye zware verliezen geleden, mede doordat de Engelsen het waagstuk ondernomen hadden om bij Malta, midden op de route naar Libye, een smaldeel van twee lichte kruisers en twee tor-